

Opilý koráb

Když plul jsem po Řekách, jež neřtosně pádí,
tu jednou musil jsem dát sbobem lodníkům:
křiklaví divoši k nim vpadli v lodní zádi
a nahé přibili je k pestrým kolkům.

Pak nestaral jsem se už vůbec o posádku,
jež vezla obilí, sklad bavlny a chmel.

Když mužstvo skončilo svou pranicí a hádku,
tu řeky nechal y mne plouti, kam jsem chtěl.

Přes mocné přílivy a mořské vlnobití
jsem spěchal, zaslepen jak dítě v peřině,
jak Poloostrov, jež zběsile se řítí,
když odpoutaly se a bloudí v bařině.

Hrom s bleskem házely mně svoje smolné věnce,
pět nocí tančil jsem jak zátk a na mísě
na sluných hladinách, jež vězní utopence,
nedbaje majáku, jež hloupě šklebí se.

Zelený přival vod, sladší nad hořké trunky,
skrz naskrz prosákl mňi pochroumaný vřak
a rozbil kormidlo, a smýval se mne skvrnk y
po mořské nemoci, jež zkařila mi zrak.

231

A od té chvíle jsem se koupal v širém moři,
jež bylo plné hvězd, a bez cíle jsem plul,
hltaje blankyty, do nichž se občas noří
zasněný umřelec, jenž právě utonul,
poříšniv hanebně ty bledomodré víry
a rytmus světelných a třípytících se krás,
pruďší než alkohol, širší než naše lýry
vypučí milosťný a hnisající kvas.

Znám nebe, třípytící se pod průtrží mračen,
znám kouzlo večerů a velkých povodní,
znám jitra nadšená jak hejno vodních kačen
a časem viděl jsem to, o čem lidé sní.

SOUKAL, Josef. Čítanka pro II. ročník gymnázií: učebnice plně vyhovuje Katalogu požadavků ke společné části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury. Praha: SPN - pedagogické nakladatelství, 2002. ISBN 80-7235-183-4.

Znám slunce mystické jak rudá maska herce,
když vrhá sraženou a řialovou zář
na vlny valící se jako přes koberec,
znám slunce, přišerné jak maskovaná tvář.

Snil jsem o zelené a zasněžené noci,
o žhavých polibcích, jež víří v prostoru,
o koloběhu múz, jež mají vesmír v moci,
o moderním prociinnuť zpěvných fosforů.

Po celé měsíce jsem slyšchal vlnobití,
jak kravín šlenství a epilepsie,
aniž jsem pomyslil, chtěje jej utišit,
na hada, zkraceného patou Marie.

Víte, že narazil jsem jednou na Floridu,
kde květy míjí se s očima panterů,
kde duha, napjatá pod horizontem z křídly,
ukřívá stáda Ivic před zraky škunerů.

Viděl jsem prohlubně a močály, jež kvasí,
propast, kde v stínách spí celý Leviatan,
bezvětří s vichřicí a celé zeměpásy,
svržené do jícnu jak do pekelných bran!

Ledovce, perlet vln a hnědou barvu zemí,
uvázlé koráby v hnujících zátokách, 232
kde velcí hroznyši, sžíraní štěnicemi,
padají se stromů a šíří černý pach.

A byl bych ukázal rád dětem v modrém prouťi
ty malé rybčičky, ty zlaté kapříky.
Korály žehnaly mé dlouhé bludné pouťi
a občas vanuly mně víldné větříky.

A moře, mučedník zlych oblastí a pásem,
mně někdy vrhalo v tvář květy vodních pěn
a kolébalo mne svým vzlykajícím hlasem
tak, že jsem poklekal s dojatým srdcem žen,

jsa poloostrovem, jeňž houpa na svých březích
trus ptáků, křičících, když mají v noci hlad,
a utopenci, jež jsem vlekl na řetězích,
stražení vlnami ztráceli shnilý šat.

Mne, zabloudivou lod, vrženou za vichřice
do vzduchu bez práctva za gigantický plot,
mne nezachrání už záchraná plachetnice,
mňj trup je opilý přivaly slaných vod,

já, koráb z mlhovin, já, fantastické zvíře,
já, jeňž jsem prorážel kouť nebes jako zed,
kde roste převzácná pochoutka pro malife –
sluneční lišejník, zaslý jak stará mēd,

já, prkno, poseté žhavými pľuměsíci,
rejnoky, kostrami mořských konfků,
já plul jsem za noci v červenci při měsíci
pod ultramarinem šlených lodníků,

já, prkno, poseté žhavými pľuměsíci,
jež rozléhaly se na sto mil do dálky,
já náhle zatoužil jsem podívat se domů
na starou Evropu a lesní rusalky.

Viděl jsem opilá a hvězdná souostrovi
s nebem, jež třípytí se jak velký paví chvost,
zdalipak v noci spí pod jejich mdlými krov y
ohniví letouni, jimž patří budoucnost? 233

Co jsem se naplakal za srdcovoucích jiter,
nic neobešlo se teď pro mne bez hoře.

Jsem láskou rozladěn jak struny starých citer.
Oh, kéž mi praskne kýl! Kéž sletím do moře!

A toužím po strůžce, kde za nizoučkým houšťim
se šťastně prohání pár dětských košílek,
jsem v duchu hošíkem a dřepě s nimi, poušťim
lodičku z papíru, křehkou jak motýlek.

A zalit třístí vln a jejich pyšných krajek
už nechci zavodit s kupčičky z Bostonu,
už nechci projíždět flotilou pestrých vřajek
a plavat před strašným pohledem pontonů!

234
(Přeložil Vítězslav Nezval)